अमित्रा बाधिताः सर्व्वे को नु खन्ततरो मया । मानिता बान्धवाः सर्व्वे वश्यः संपूजितो जनः ।
वितयं सेवितं सर्व्वं को नु खन्ततरो मया । आज्ञप्तं नृपमुख्येषु मानः प्राप्तः सुदुर्लभः ।
आजानेयैस्तथा यातं को नु खन्ततरो मया । यातानि परराष्ट्राणि नृपा भुक्ताश्च दासवत् ।
प्रियेभ्यः प्रकृतं साधु को नु खन्ततरो मया । अधीतं विधिवद्दत्तं प्राप्तमायुर्निरामयं ।
स्वधर्म्मविजिता लोका को नु खन्ततरो मया । दिष्ट्या नाहं जितः संख्ये परान् प्रेत्यवदाश्रितः । २६०
दिष्ट्या मे विपुला लक्ष्मीर्मृते त्वन्यगता विभो । यदिष्टं क्षत्रबन्धूनां स्वधर्म्ममनुतिष्ठतां ।
निधनं तन्मया प्राप्तं को नु खन्ततरो मया । दिष्ट्या नाहं परावृत्तो वैरात् प्राकृतवज्जितः ।
दिष्ट्या नावमितिं काञ्चिद्वजित्वाऽनुपराजितः । सुप्तं वाऽथ प्रमत्तं वा यथा हन्याद्विषेण वा ।
एवं व्युत्क्रान्तधर्म्मेण व्युत्क्रम्य समयं हतः । अश्वत्थामा महाभागः कृतवर्म्मा च सात्वतः ।
कृपः सारद्वतश्चैव वक्तव्या वचनान्मम । अधर्म्मेण प्रवृत्तानां पाण्डवानामनेकशः । २६१०
विश्वासं समयघ्नानां न यूयं गन्तुमर्हथ । वातिकांश्चाब्रवीद्राजा पुत्रस्ते सत्यविक्रमः ।
अधर्म्माद्भीमसेनेन निहतोऽहं यथा रणे । सोऽहं द्रोणं स्वर्गगतं कर्णशल्यावुभौ तथा ।
वृषसेनं महावीर्य्यं शकुनिञ्चापि सौबलं । जलसन्धं महावीर्य्यं भगदत्तञ्च पार्थिवं ।
सोमदत्तं महेष्वासं सैन्धवञ्च जयद्रथं । दुःशासनपुरोगांश्च भ्रातॄनात्मसमांस्तथा ।
दौःशासनिञ्च विक्रान्तं लक्ष्मणञ्चात्मजावुभौ । एतांश्चान्यांश्च सुबहून्मदीयांश्च सहस्रशः । २६१५
पृष्ठतोऽनुगमिष्यामि सार्थहीनो यथाऽध्वगः । कथं भ्रातॄन् हतान् श्रुत्वा भर्त्तारञ्च स्वसा मम ।
रोरूयमाणा दुःखार्त्ता दुःशला सा भविष्यति । स्नुषाभिः प्रस्नुषाभिश्च वृद्धो राजा पिता मम ।
गान्धारीसहितश्चैव कां गतिं प्रतिपत्स्यति । नूनं लक्ष्मणमाताऽपि हतपुत्रा हतेश्वरा ।
विनाशं यास्यति क्षिप्रं कल्याणी पृथुलोचना । यदि जानाति चार्व्वाकः परिव्राड्वाग्विशारदः ।
करिष्यति महाबाहो ध्रुवञ्चापचितिं मम । समन्तपञ्चके पुण्ये त्रिषु लोकेषु विश्रुते । २६२०
अहं निधनमासाद्य लोकान् प्राप्स्यामि शाश्वतान् । ततो जनसहस्राणि बाष्पपूर्णानि मारिष ।
प्रलापं नृपतेः श्रुत्वा व्यद्रवन्त दिशो दश । ससागरवना घोरा पृथिवी सचराचरा ।
चचालाथ सनिर्ह्रादा दिशश्चैवाविलाऽभवन् । ते द्रोणपुत्रमासाद्य यथा वृत्तं न्यवेदयन् ।
व्यरहारं गदायुद्धे पार्थिवस्य च पातनं । तदाख्याय ततः सर्व्वे द्रोणपुत्रस्य भारत ।
ध्यात्वा च सुचिरं कालं जग्मुरार्त्ता यथागतं । २६२५

इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि गदायुद्धपर्व्वणि दुर्य्योधनविलापे पञ्चषष्टोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ वातिकानां सकाशात्तु श्रुत्वा दुर्य्योधनं हतं । हतशिष्टास्त्रयो राजन् कौरवाणां महारथाः ।
विनिर्भिन्नाः शितैर्बाणैर्गदातोमरशक्तिभिः । अश्वत्थामा कृपश्चैव कृतवर्म्मा च सात्वतः ।
त्वरिता जवनैरश्वैरायोधनमुपागमन् । तत्रापश्यन्महात्मानं धार्त्तराष्ट्रं निपातितं ।
प्रभग्नं वायुवेगेन महाशालं यथा वने । भूमौ विचेष्टमानन्तं रुधिरेण समुक्षितं ।